

Draga braćo i sestre,

nakon dana ispunjenog susretima i zajedništvom, slaveći s vama ovu Euharistiju, želim prije svega zahvaliti Gospodinu za mnoga dobra koja se ovdje svakodnevno događaju, povjeravajući mu zalaganje svih, ali i patnje kojima svjedoči ova zemlja. Pozivam vas također da u ovoj svetoj Misi zajedno molimo za duše braće i sestara koji su izgubili život na moru.

Sve to prinijet ćemo na Gospodnji stol zajedno s kruhom i vinom, dok nas večernje slavlje Mise bdjenja uvodi u svetkovinu Presvetoga Srca Isusova, kojemu je posvećena cijela Španjolska. Molimo Gospodina da u ovom trenutku u nama budu živi isti osjećaji čovječnosti, milosrđa i sućuti koje ima Srce Spasiteljevo.

U razmatranju nam pomažu čitanja koja smo čuli.

U prvome nas Bog podsjeća na besplatnost ljubavi kojom je ljubio Izrael. Izabrao ih je ne zbog njihovih posebnih svojstava, darova ili zasluga, nego iz čiste ljubavi (usp. Pnz 7,7-9), i nastavit će ih ljubiti zauvijek, čak i kad, zbog tvrdoće srca, ne uzvrate na Njegovu ljubav.

To je Božja ljubav iz koje izvire i naš poziv na ljubav: ona nije utemeljena na izračunu, ni samo na osjećaju, niti se može svesti na puku filantropiju, nego prožima cijelo naše biće: oganj za dušu, svjetlo za razum, neodoljiv poticaj slobodi, mir, ali ujedno i nemir srca koje kuca u skladu s drugim srcima, zahvaćajući čitavu osobu. Jer ljubav je čovjeku urođena, štoviše, ona je uvijek punine njegova postojanja.

Takvom nam se ljubav očituje u čovječstvu Spasitelja i u pokretima Njegova Presvetoga Srca: nepromjenjiva i vjerna i pred nerazumijevanjem i odbacivanjem, pred strahom, tugom i ljudskim otporom (usp. Lk 22,39-46).

U tom licu Boga koji je uvijek “zaljubljen”, potpuno i trajno usmjeren na naše dobro i našu potpunu sreću, prepoznajemo put života, učeći novi način postojanja i odnosa, novo mjerilo za prosuđivanje izbora, obnovljen i životvoran stil zajedništva.

Papa Franjo je, govoreći o Kristovoj ljubavi, rekao da je “najbolji odgovor na ljubav Njegova Srca ljubav prema braći” (enc. *Dilexit nos*, 24. listopada 2024., 167) te dodao: “Nema većega čina koji mu možemo prinijeti da uzvratimo ljubav za ljubav” (*isto*). “Uzvatiti ljubav za ljubav” – to je onaj divni odnos, *admirabile commercium*, na koji nas Evanđelje poziva, pretvarajući beskrajnu mjeru Božje ljubavi u velikodušnost kojom mu služimo svaki dan u braći i sestrama koje nam stavlja na put, osobito u najslabijima, bespomoćnima i onima koji ne mogu uzvratiti (usp. Lk 6,32-36).

Tako se događa i na ovom otoku: u prihvaćanju, dijeljenju i nesebičnom darivanju.

No, besplatnost Kristova Srca ne zaustavlja se na tome. Ona ide dalje: nastoji pomoći svakomu ne samo da preživi nego i da ponovno stekne povjerenje i krene naprijed, da raste i potpuno procvjeta u svojoj jedinstvenosti, na dobro svih.

U tom smislu papa Benedikt XVI. piše da je ljubav “kojoj je Isus Krist posvjedočio svojim zemaljskim životom [...] glavna pokretačka snaga za pravi razvoj svake osobe i cijeloga čovječanstva” (*Caritas in veritate*, 29. lipnja 2009., 1).

U drugom čitanju sveti Ivan podsjeća nas da je “Bog poslao svoga jedinorođenoga Sina u svijet da imamo život po njemu” (1 Iv 4,9). To odjekuje u Isusovim riječima da je došao da imamo život u izobilju (usp. Iv 10,10) te u Njegovu nalogu ozdravljenomu: “Ustani, uzmi svoju postelju i hodi” (Mk 2,9).

U tim riječima prepoznajemo poziv da s majčinskom blizinom prigrlimo one koji trpe, ali i da pomognemo ranjenima da ustanu i krenu putem života slobodnoga i dostojanstvenoga.

Naša ljubav, dakle, ne smije biti puko pomaganje, nego mora težiti uključivanju osoba, njihovoj potpunoj realizaciji – duhovnoj, intelektualnoj i tjelesnoj – te njihovu dostojanstvenom uključivanju u zajednicu (usp. *Fratelli tutti*, 129). Samo tako naši susreti, čak i usred teškoća, postaju prilika za sisanje nade u hodu čovječanstva prema boljoj budućnosti. Na kraju, u svjetlu Božje riječi, zaustavimo se još na jednoj odlici Kristova Srca: na poniznosti (usp. Mt 11,29). Kristovo je Srce ponizno, i zato Njegovu otkućaju ne prisluhnu “mudri i umni”, oni koji misle da su sami sebi dostatni i da im ne treba ni Bog ni drugi. Zasljepljeni vlastitim “ja”, lišeni su tišine potrebne da čuju skriveni puls ljubavi u sebi i u braći. “Nerijetko nas blagostanje zaslijepi te mislimo da se sreća može ostvariti bez drugih” (Franjo, *Dilexi te*, 2025., 108). Isus nas, naprotiv, uči da je za pravu radost potrebno sići s visina oholosti i susresti druge u poniznosti koja bratimi. Sveti Augustin kaže: “Gdje je ljubav, tu je mir, a gdje je poniznost, tu je ljubav.” Doista, gdje je poniznost, ondje je ljubav, a gdje je ljubav, ondje je i mir. Dragi, danas častimo Presveto Srce Isusovo, koje često prikazujemo okrunjeno trnjem i zapaljeno ognjem. Ne zaboravimo da smo mi živa Kristova prisutnost u svijetu (usp. *Lumen gentium*, 8). Gledajmo jedni na druge, ne samo danas nego i uvijek, s poštovanjem i povjerenjem, te obnovimo odlučnost da, u ljubavi, nadopunjujemo u sebi ono što nedostaje Kristovim patnjama za dobro Crkve (usp. Kol 1,24). Zapaljeni ljubavlju Njegova Srca, budimo nositelji njegova milosrđa i mira, da u svijetu prestanu ratovi i da oko nas raste novo čovječanstvo, pomireno u ljubavi.